

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120203960
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120203960.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ L. K., nar. XX.XX.XXXX a 2/ O. K., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom E. XXXX/XXX, G., o zaplatenie 44.623,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 25. mája 2021, č.k. 21Csp/26/2020-62, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.), ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 44.623,75 eur, spolu s úrokom vo výške 5,49% ročne zo sumy 32.123,65 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, najdlhšie do 15.04.2043, s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 33.776,23 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 369 ods. 3, § 497, § 502 ods. 1 a § 504 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2, § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj § 8 ods. 2 a § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavenom sporení, keď predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako spotrebiteľskú, nakoľko žalobca ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalovaní ako spotrebiteľia takto nekonali. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahujú aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Žalobca svoju povinnosť splnil a žalovaným poskytol medziúver vo výške 38.500 eur. Žalovaní 1/ a 2/ svoju povinnosť splácať medziúver v dohodnutých mesačných splátkach neplnili, preto ich žalobca vyzval výzvou zo dňa 15.03.2017 na úhradu omeškaných splátok 1.382,79 eur, a to najneskôr do 31.03.2017 a súčasne ich upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaní 1/ a 2/ v uvedenom termíne dlžnú sumu neuhradili a žalobca listom zo dňa 19.05.2017 vyhlásil ku dňu 19.05.2017 mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru a vyzval žalovaných na jednorazové zaplatenie zostatku neuhradeného

úveru v celkovej výške 39.996,68 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní 1/ a 2/ uskutočnili vklady vo výške 6.025,45 eur, zvyšnú časť dlžnej sumy žalovaní 1/ a 2/ žalobcovi doposiaľ neuhradili. Žalovaní 1/ a 2/ tvrdili, že úver čerpali jednorazovo a pánovi, ktorý im priniesol zmluvu o úvere, odovzdali v hotovosti sumu 7.000 eur z poskytnutého úveru za to, aby nemuseli predložiť doklady o účele použitia úveru, pričom potvrdenie o odovzdaní peňazí nemajú. Z bodu 4.2 Zmluvy o úvere vyplýva, že úver je možné čerpať jednorazovo alebo postupným čerpaním, veriteľ realizuje výplatu úveru do výšky 80% bez predloženia dokladov účelového použitia a po predložení dokladov je dlžník oprávnený čerpať zostávajúcich 20% úveru. Ako vyplýva z bodu 4.2 Zmluvy o úvere, žalovaní mohli úver čerpať aj jednorazovo. Pokiaľ žalovaní odovzdali sumu 7.000 eur bez akéhokoľvek potvrdenia tretej osobe, ktorá na to nebola poverená žalobcom a ktorej meno ani priezvisko nepoznajú, pričom takáto povinnosť im zo Zmluvy o úvere nevyplývala, nemôže ísť toto konanie žalovaných na ťarchu žalobcu, ktorý zmluvu v tomto smere neporušil, práve naopak, žalovaní sa pokúsili obísť zmluvné dojednanie o povinnosti predložiť doklady o účele použitia úveru. Žalovaní na preukázanie svojich tvrdení nepredložili žiadny dôkaz, preto súd tieto tvrdenia žalovaných nepovažoval za preukázané. Rovnako súd nepovažoval za relevantné námietky žalovaných o použití medziúveru na iný účel ako bol zmluvne dohodnutý (vyplatenie predchádzajúcich úverov a úhrada dlžoby na nájomnom), nakoľko porušenie zmluvnej povinnosti žalovanými nemôže byť na ťarchu žalobcu, ktorý si zmluvné povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o úvere splnil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v aktuálnom rozhodnutí, sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch. zák. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp.zn. 2Cdo/115/2019, 8Cdo/237/2019, 5Cdo/73/2020). Vzhľadom na vyššie uvedené súd

považoval žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 32.123,65 eur (istina 38.149,10 eur - vklady vo výške 6.025,45 eur), úroku vo výške 1.647,78 eur (úroku za medziúver vo výške 5,49% ročne zo sumy 38.500 eur do 19.05.2017), úroku vo výške 5,49% ročne od 20.05.2017 do 31.03.2020, t.j. vo výške 5.552,98 eur, úroku vo výške 5,49% ročne zo sumy 32.123,65 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, najdlhšie do 15.04.2043, poplatku za poskytnutie písomnej informácie vo výške 4,80 eur za dôvodnú a žalobe v tejto časti vyhovel a vo zvyšnej časti požadovaného úroku z úveru po dátume 16.04.2043 žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko dátum 15.04.2043 bol dohodnutý ako dátum konečnej splatnosti medziúveru a zároveň je konečným okamihom, do ktorého sú žalovaní 1/ a 2/ povinní platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, pričom pri riadnom platení úveru by žalovaní zmluvný úrok platili len do tohto okamihu. K námietke žalovaných, že žalobca si uplatnil neprimerane vysoké úroky súd uvádza, že zo zmluvy o úvere vyplýva, že výška úrokovej sadzby bola dojednaná individuálne, v zmluve o úvere je zvýraznená hrubším písmom a žalovaní zmluvu o úvere podpísali, pričom v čl. 11.6 vyhlásili, že pred podpísaním zmluvy boli dostatočne a zrozumiteľne informovaní, že veriteľ im poskytol primerané vysvetlenie, aby posúdili, či podmienky dohodnuté v tejto zmluve spĺňajú ich potreby a zodpovedajú ich finančnej situácii, že veriteľ im poskytol všetky informácie o ponúknutom úvere. Žalovaní zároveň svoje tvrdenie o neprimeranosti úroku nepreukázali, pričom ani len netvrdili, že iní veritelia pri poskytovaní medziúverov podľa zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení poskytovali v uvedenom období za obdobných podmienok medziúver za výrazne nižší úrok, preto námietka žalovaných nie je dôvodná. K námietke žalovaných, že žalobca si uplatnil neprimerane vysoké poplatky súd uvádza, že predmetom žaloby nie sú poplatky za upomienky vo výške 195 eur, ale len poplatok za poskytnutie písomnej informácie vo výške 4,80 eur, ktorý nie je neprimerane vysoký a bol písomne dohodnutý v čl. 8.14. Zmluvy o úvere, preto ani táto námietka žalovaných nie je dôvodná. Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania, ktorý mu súd priznal v uplatnenej 5,00% od 20.05.2017 do 31.03.2020, t.j. vo výške 5.294,54 eur a ďalej vo výške 5,00% ročne zo sumy 33.776,23 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, ktorú výšku mal súd preukázanú ku dňu omeškania 20.05.2017 na webovej stránke www.nbs.sk, t. j. 0,00% + 5 bodov spolu výška 5,00% ročne. Žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru ku dňu 19.05.2017 a žalovaní 1/ a 2/ dlžnú sumu neuhradili, preto sa nasledujúcim dňom, t.j. 20.05.2017 dostali do omeškania. Súd preto uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu a žalobcovi, ktorý mal vo veci neúspech len v nepatrnej časti, priznal voči žalovaným 1 a 2 nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná 1/ (podľa obsahu proti vyhovujúcej časti a závislému výroku o nároku na náhradu trov konania), ktorá navrhla rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť, úrok z omeškania znížiť a určiť presnú výšku úrokov a termín jeho splatnosti, a súčasne umožniť splniť povinnosť vrátiť dlžnú sumu aspoň v lehote troch rokov. Podľa jej názoru výrok rozhodnutia je nejasný a nevykonateľný, pretože nie je presne definovaný úrok z omeškania zo sumy 32.123,65 eur. Podľa jej názoru celá úverová zmluva je úžernícka, pretože reálne by museli zaplatiť celkovú sumu 82.313,37 eur, čo je 100% nárast, keďže úver bol vo výške 38.500 eur. Podľa jej názoru ide o neprijateľnú podmienku a je to v rozpore s dobrými mravmi. Namietla, že súd nevyužil moderačné právo a absolútne neprehliadol na výšku úrokov z úveru, neposkytol im ako spotrebiteľom, teda slabšej strane sporu, ani len možnosť platiť v splátkach a vyslovene hľadel len na záujem banky. Súd tiež neprihliadol na to, že banka im poskytla úver v čase, keď mali 57 a 60 rokov, pričom im určila splátky na ďalších 28 rokov, čo znamená, že by úver splácali do 85 a 88 rokov. Žalobca podľa nej zneužil ich situáciu a nevedomosť. Namietla, že úverová zmluva nebola podpisovaná v banke a neboli jej poskytnuté potrebné informácie, pričom ich nikto neupozornil na výšku úrokov alebo na to, ako dlho budú splácať.

4. K odvolaniu žalovanej 1/ sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. Bol toho názoru, že žalovaná 1/ v odvolaní dostatočne jasne a zrozumiteľne nepreukázala svoje tvrdenia ohľadom neplatnosti úverovej zmluvy, pričom obsahom odvolania boli len strohé konštatovania, že si žalobca uplatňuje pohľadávku neoprávnene. Nesúhlasil s tvrdeniami odvolateľky ohľadne údajne neprimerane vysokých úrokov, nakoľko výšku úročenia bola dohodnutá v úverovej zmluve, pričom žalobca má za to, že úrok z medziúveru vo výške 5,49% je primeraný. Rovnako považoval uplatňovaný úrok z omeškania vo výške 5% za zákonný a primeraný. K poskytnutiu úveru vo výške 38.500 eur došlo po preverení bonity žalovaných. Uvedeným úverom boli refinancované dva úvery,

a to úver v SLSP, a. s. vo výške 18.385 eur a úver v Poštovej banke, a. s. vo výške 5.863 eur. Zvyšné finančné prostriedky boli vyplatené na účet žalovaných, pričom účelovo mali byť použité na modernizáciu bývania. Podmienkou poskytnutia úveru bolo splácanie predchádzajúcich úverov minimálne dvanásť mesiacov, vyhovujúca platobná disciplína a výška splátky požadovaného úveru neprevyšovala výšku splátky splácaných úverov spolu. Pri bonite preverenej z úveru bol preverovaný príjem žiadateľov, ako zdroj príjmu. Zdroj príjmu bol preverený u dlžníka - žalovanej 1/, ktorá v čase schválenia úveru bola zamestnaná v spoločnosti N3 Voderady, s. r. o. a u žalovaného 2/ bol preverený zdroj príjmu dopytom do Sociálnej poisťovne, ktorá potvrdila výplatu dôchodkových dávok. V čase schválenia žiadosti o úver nemali žalovaní evidované v SRBI žiadne upomienky.

5. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu súhlasil s podaným odvolaním.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 21Csp/26/2020 je zaplatenie sumy 44.623,75 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 44.623,75 eur, spolu s úrokom vo výške 5,49% ročne zo sumy 32.123,65 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, najdlhšie do 15.04.2043, s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 33.776,23 eur od 01.04.2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu (výrok III.).

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I. (vyhovenia žalobe) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok III.).

9. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

10. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

13. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

14. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ako i jeho skutkovými závermi, keď v konaní bolo preukázané, že žalobca žalovaným poskytol medziúver vo výške 38.500 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Uvedenú povinnosť si žalovaní neplnili, preto ich žalobca výzvou zo dňa 15.03.2017 vyzval na úhradu mesačných splátok v sume 1.382,79 eur, a to najneskôr do 31.03.2017 a súčasne ich upozornil na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaní v uvedenom termíne dlžnú sumu neuhradili, a preto žalobca listom zo dňa 19.05.2017 vyhlásil ku dňu 19.05.2017 mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru a vyzval žalovaných na jednorazové zaplatenie zostatku neuhradeného úveru v celkovej výške 39.996,68 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovaní uskutočnili vklady vo výške 6.025,45 eur. Súd prvej inštancie správne nepovažoval za relevantné námietky žalovaných o použití medziúveru na iný účel ako bol zmluvne dohodnutý, nakoľko porušenie tejto povinnosti žalovanými nemôže byť na ťarchu žalobcu. Rovnako sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zaoberal námietkou žalovaných týkajúcej sa neprímerane vysokých úrokov, keď sa nestotožnil s názorom žalovaných o neprímeranosti dojednaného úroku (bod 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Rovnako za súladné so zákonom, ako i rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súd považoval priznanie dojednaného úroku z omeškania obsiahnutej vo výroku napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 32.). Súd prvej inštancie sa tiež zaoberal i námietkou žalovaných ohľadne neprímerane vysokých poplatkov, keď uviedol, že predmetom žaloby nie sú poplatky za upomienky vo výške 195 eur, ale len poplatok za poskytnutie písomnej informácie vo výške 4,80 eur, ktorý nie je neprímerane vysoký a bol dohodnutý v čl. 8.14 Zmluvy o úvere. Za dôvodné považoval odvolací súd i priznanie žalobcom požadovaných úrokov z omeškania, ktorý nárok bol v súlade so zákonom. Rovnako nedôvodná bola námietka žalovaných, že žalobca neskúmal ich bonitu, keď uvedené tvrdenia žalobca úspešne poprel v odvolaní, pričom doložil i dôkazy preukazujúce, že bonita žalovaných bola pred poskytnutím úveru dostatočným spôsobom preverená.

16. Ďalšie argumenty odvolateľky odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, čo vyplýva i z konštantnej judikatúry (porov. napr. Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.).

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako i v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, keď súd správne o tomto rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore len v nepatrnnej časti neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).